

нахж да имъ завиджтъ на имота, а послѣ като нѣма хж свое, зехж и да краджтъ. Добритѣ селени имъ тѣрпѣхж до нѣйдѣ, съ надежда дано са поправятъ, но тѣ си оставахж еднакво злосторници. Много пжти ги обадихж и на правителството и ги наказвахж, но сиччо бѣше залудо. За това разумнѣй учитель подстори селенитѣ да ги испядятъ отъ селото, та да мирясатъ отъ крамоли и да неподучватъ другитѣ на зло. Злосторницитѣ са прѣселихж у ближни нѣкои села, но и тамъ немирувахж. Тѣ наговорихж и други да нападатъ справедливото село и, като го запалятъ, да разграбятъ имота имъ, а самитѣ жители, да исколятъ. Съ такъвъ умъ са сбиратъ стотина души, които въ една нощъ нахлѣтватъ въ селото, та подпалятъ нѣколко къщи, дѣто са и наготвихж да стрѣлятъ, който имъ са мѣрне. Но за добра честь у селото пощуваше царска войска, и щомъ узнахж, че селото е въ пожаръ, ставохж накраки и ведно съ сичкитѣ селени са затекохж да гасятъ. Пламацитѣ бѣхж обгърнѣли на врѣдѣ, и страшни викове са чухвахж отрѣдомъ, когато юначнитѣ войскари, придружени отъ селенитѣ, сполучихж да прѣсѣкжтъ нѣкои зданія и огньтъ ся спрѣ. Въ сжщето врѣме тѣ огадихж, че тукъ има разбойници, които подирихж и врѣхлетихж отвънъ селото. Бойтъ са подкачи и отъ двѣтѣ стѣрни, най-сѣтнѣ злосторницитѣ са падвихж; нѣкои си са избихж, други са живи уловихж, а трети паднахж ранени и познахж ги, че били онези развратни отъ селото имъ, които прѣяхж праведно наказание, кото загинахж непокаяни.

Тогавя добрѣй учитель прибра сичкитѣ селени и зе да имъ казва тѣй: Който струва зло той зло намира: който не сѣди мирно той често испада въ примѣждіе; който постоянствова въ злодѣянїята си, той бива наказанъ отъ Бога и отъ хората; който са неговаря съ ближнитѣ си, той са изгонва при лошитѣ; който не струва милость на съсѣдитѣ си, и той нѣма да намѣри